

ASPECTE PRIVIND VIAȚA POLITICĂ PUTNEANĂ ÎN ANUL 1946

Gheorghe Miron

Impus prin forța realității politico - militare și a consecințelor celui de Al Doilea Război Mondial, regimul comunist din România, în drumul său spre cucerirea puterii depline, și-a conceput o tactică și o strategie tipic staliniste, urmărite, întocmai, în spațiul unde Uniunea Sovietică a pus piciorul.

Pas cu pas, cu tenacitate, cu duritate, într-o gamă largă și variată de forme și acțiuni, acestea au însemnat desființarea tuturor partidelor politice democratice adverse, suprimarea militanților lor de seamă, învrăjbirea, denigrarea, atragerea și convertirea prin orice mijloace a membrilor sau simpatizanților acestora.

Toate acestea, într-o formă sau alta, determinate de specificitatea și realitatea locului, se regăsesc, cu o expresivitate și claritate de netăgăduit în mărturiile arhivistice ale anilor 1946 - 1947, din fostul județ Putna.

Deopotrivă, aceste mărturii probează respingerea grefei unui regim impus solului și conștientului românesc, a cărei perspectivă însemna întreruperea cursului firesc al evoluției României pe drumul progresului și democrației.

Manifestările împotriva guvernului Groza s-au întezit în tot județul.

Astfel, la Odobești, în noaptea de 14 / 15 ianuarie 1946 au apărut manifeste scrise de mână și multiplicare la indigo, literele fiind de tipar, pentru a nu se putea identifica autorul. Unul dintre aceste manifeste a fost lipit pe poarta șefului Comisariatului de Poliție Odobești, altul în fața casei primarului Stratulat, iar unul în fața casei judecătorului Stelian Mărgăritescu.

Conținutul acestor manifeste era următorul:

„Fraților!

Suntem pe punctul de a pieri!

Ce mai așteptați? La arme!

Jos cu hoții de la Primărie și cu jidanii de la Cooperativă!

Să dăm foc caselor boierești

Și întregului Odobești.

Murim de foame!

Veniți cu toții în organizația ȘTREANGUL

Vom învinge”¹.

În fiecare colț al manifestului era desenat un ștreang.

Șeful Comisariatului de Poliție din Odobești, Socor, a luat în glumă aceste manifeste și chiar i-a apărut pe șefii partidelor istorice în fața comuniștilor.

Avocatul Mitică Constantinescu, într-o discuție avută cu un prieten, referindu-se la guvernul Groza, a afirmat că *„numai ștreangul le va veni de hac celor de la conducere”².*

Cei mai periculoși „reacționari” din Odobești erau: inginerul Prelipceanu, fost primar în timpul legionarilor, inginerul Constantinescu, directorul Școlii Superioare de Viticultură și Ion Cârlig, legionar, care de teama arestărilor fugise din Odobești.

Și la Vidra au apărut manifestele de tip „Ștreangul”, iar populația era foarte agitată și datorită faptului că lipsa alimentelor era din ce în ce mai mare. În fruntea opoziției împotriva comuniștilor se afla Tomiță Chilian, primarul comunei, înscris în P.N.L. – aripa Tătărescu, în realitate fiind brătienist convins. Acesta era caracterizat de către comuniști ca fiind un *„om inteligent, extrem de pervers și duce o activitate foarte dăunătoare actualului regim”³.*

¹ Serviciul Județean al Arhivelor Naționale Vrancea (în continuare se va cita: S. J. A. N. Vn.), fond Comitetul de Partid Județean Putna, dosar nr. 14 / 1946, f. 2.

² *Ibidem*, f. 3.

³ *Ibidem*.

De altfel, întreaga familie a Chilienilor era considerată „antidemocratică”, „antiguvernamentală” și „antisovietică”. Preotul Chilian, fratele primarului, și Gheorghiță Chilian, din comuna Burca, erau considerați ca fiind foarte periculoși pentru noua ordine socială.

Pe lângă familia Chilian, în vizorul comuniștilor se mai aflau, la Vidra, următorii: Hugo Mercelin, farmacist și fiul acestuia, Puiu Mercelin, student în București, Lazarovici Tăniță, magaziner la Fabrica de Marmeladă din Vidra, iar brutarul Gabor Vasile și Dima Vasile erau considerați legionari periculoși ⁴.

La Vidra, locul de întâlnire al legionarilor era la cârciuma Vasilicăi Buțu, supranumită „*Restaurantul Legionarilor*”. Animatorul ședințelor legionare era considerat locotenentul Jelea de la Cercul Teritorial Putna, cumnatul lui Tomiță Chilian.

Inginerul Croitoru, directorul Fabricii de Marmeladă era și el „reacționar” și „instigator”.

Starea de spirit a locuitorilor din Vrancea era foarte încordată, însă nu datorită condițiilor proaste de trai și a foametei care amenința populația ci, așa cum afirmau comuniștii, „*datorită instigatorilor și agitatorilor partidelor politice care nu văd cu ochi buni acest regim*” ⁵.

Foamea din județ era foarte mare, iar cele 44 de vagoane de porumb trimise de la București, la care se mai adăugau încă 20 de vagoane cu porumb confiscat, nu au însemnat mare lucru.

În județ funcționau 33 de cantine sociale unde luau masa 4.000 de suflete, iar peste 800 de copii, amenințați să moară de foame, au fost trimiși la Brașov, unde situația alimentară era ceva mai bună ⁶.

La Focșani, Comitetul Județean al Partidului Comunist Român era nemulțumit despre mersul lent al epurărilor din învățământ, unde „*foștii propăvăduitori ai legionarismului continuă*

⁴ *Ibidem*.

⁵ *Ibidem*, f. 4.

⁶ *Ibidem*.

să învenineze mințile elevilor și să arunce cu noroi în acțiunea guvernului democrat iar în rândurile elevilor s-a format o stare de spirit contrară democrației”⁷.

Elevii Giurgea Emil, M. Nicolae, Popa Gheorghe și Gheorghe Dan din clasa a VII-a de la Liceul „Unirea” din Focșani s-au întâlnit, la 23 martie 1946, în casa unui alt coleg de al lor, unde au denigrat regimul impus de sovietici.

Profesorul Beldie era acuzat că la una din orele ținute la liceu ar fi declarat că noul regim politic fost impus cu forța. Profesorii Ion Diaconu și Georgescu erau cei care îi sfătuiau pe elevi să nu se înscrie în organizațiile comuniștilor și erau „înfocați reacționari”.

La Liceul de Fete, eleva Croitoru Cornelia a scris manifeste anticomuniste, iar Radu Georgeta, Enache Alisa, Zeica Valentina, Zizi Teodorescu, Bâscu Ileana și Pârvănescu Marcela erau catalogate drept „antisemite”, „legionare și antisovietice”⁸.

În magistratură, comuniștii erau nemulțumiți că nu se făcuseră epurări masive, iar informatorii acestora arătau că „din această cauză se face justiție de clasă, achitând întotdeauna pe sabotorii și moșierii din clasa lor și aplicând maximum de pedeapsă celor mici și oropsiți, mai ales atunci când îi bănuiesc că sunt democrați, numindu-i golani și comuniști tâmpiți”⁹.

În luna martie 1946, Partidul Comunist ajunsese să numere 3.339 de membri în județul Putna, la care se adăugau încă 300 de adeziuni care trebuiau discutate.

Secretarul politic al partidului, împreună cu câțiva instructori au vizitat comitetele de plasă din Suraia, Panciu, Adjud și Odobești, iar în ziua de 6 martie 1946, când se aniversa un an de la instaurarea guvernului Petru Groza, a avut loc la Ateneu o întrunire la care au participat peste 1.500 de persoane. Două zile mai târziu, de „Ziua Femeii”, la Teatrul „Maior Gheorghe Pastia” a avut loc un

⁷ Ibidem, f. 12.

⁸ Ibidem.

⁹ Ibidem.

festival artistic la care au participat 800 de cetățeni. A doua zi, 500 de tineri au sărbătorit Ziua „*Tineretului Mondial*”.

La 17 martie 1946, ora 7,30 dimineața, la Focșani a sosit Ion Mihalache, însoțit de atașatii de presă britanic și englez, profesorul Sauciuc Săveanu și de fostul secretar al lui Virgil Madgearu ¹⁰. Toți aceștia au fost îndeaproape urmăriți de către informatorii comuniștilor, care raportau că „*imediat ce au sosit au descins la Cafeneaua Brener și au trimis să anunțe pe D-l Culișă Constantinescu, șeful județean al Partidului Național Țărănesc. După zece minute, D-l Mihalache și ceilalți au pornit să țină o consfătuire acasă la Dl. Dionisie Țiroiu, fruntaș țărănist. La dânsul au mai venit și avocații, Neagu și Manoliu, împreună cu delegații Comisiei Permanente. S-a discutat situația politică locală și s-a ajuns la concluzia că mijloacele de propagandă în oraș și județ sunt slabe. De la Focșani, D-l Mihalache a plecat la Râmnic și Buzău*” ¹¹.

În județul Putna, în vara anului 1946 în atenția comuniștilor s-a aflat și Partidul Național Popular (urmașul Uniunii Patriotice), al cărui președinte era Gheorghe Vlădescu – Răcoasa, originar din comuna Răcoasa, județul Putna. Apreciat de către comuniști pentru „*activitatea democrată*” din perioada ilegalității și pentru implicarea sa în încheierea armistițiului cu U.R.S.S., el a fost răsplătit cu funcția de ministru al Naționalităților Minoritare (6 decembrie 1944 – 28 februarie 1945) și, mai apoi, cu cea de subsecretar de stat la Subsecretariatul pentru Minorități (6 martie 1945 – 30 noiembrie 1946).

Secretarul general al Partidului Național Popular în județul Putna era inspectorul școlar I. Stăvărache, considerat oportunista pentru că în timpul războiului colaborase la revista „*Frământări Didactice*”, elogiind ofițerii și soldații români căzuți pe Frontul de Răsărit. În urma intrigilor și neînțelegerilor din comitet, au fost îndepărtați Avram Zolman, Gheorghe Tobăltoc și Ion Anghel.

¹⁰ *Ibidem*, f. 13.

¹¹ *Ibidem*, f. 14.

Vicepreședinții acestui partid erau Dr. Stănică și I. Gafton, învățător, caracterizat drept oportunist, afacerist și simpatizant legionar. Numărul mic de membri, 1.700 în tot județul, era pus pe seama inactivității comitetului. În schimb, partidul avea o relație bună cu Frontul Național Democrat și cu comuniștii.

Membrii partidului erau recrutați dintre micii proprietari, comercianți, industriași și intelectuali.

Ziarul local al partidului se numea „*Facla Putnei*”.

Partidul Național Țărănesc (ramura Anton Alexandrescu), pus în slujba comuniștilor, era apreciat mai ales datorită atitudinii profesorului Hagic Boos, fostul prefect, „*democrat sincer și bun orator, care a reușit să atragă de partea sa un număr însemnat de Maniști*”¹².

În luna iunie 1946, partidul avea peste 6.000 de membri în județ, grație propagandei desfășurate de către Hagic Boos, care reușise să-l convingă pe Nicușor Graur să li se alăture, fostul deputat de Putna dându-și deja demisia din Comitetul Executiv Permanent al Partidului Național Țărănesc (ramura Anton Alexandrescu).

În ziua de 9 iunie 1946, Partidul Național Țărănesc - Anton Alexandrescu a ținut o mare întrunire la Teatrul „*Maior Gheorghe Pastia*”, apoi au fost vizitate comunele Mircești, Biliești, Ciușlea și Suraia.

Comuniștii aveau convingerea că vor reuși să spargă și mai mult unitatea Partidului Național Țărănesc – Iuliu Maniu:

„*Se crede că Jecheanu va adera și dânsul la gruparea Anton Alexandrescu. Jecheanu, vechi politician, se bucură de o foarte mare popularitate în regiunea muntoasă, Vrancea, dar nu se știu cauzele pentru ce a refuzat până în prezent ofertele câtorva din partidele guvernamentale de a se alătura lor, știută fiind aversiunea pe care acesta o are contra lui Maniu*”¹³.

¹² *Ibidem*, f. 28.

¹³ *Ibidem*.

Între Hagic Boos și Gheorghe Apostol, aflat aflat și el la conducerea Filialei Putnene a Partidului Național Țărănesc (ramura Anton Alexandrescu), nu existau disensiuni, membrii partidului erau recrutați din rândurile țărănimii iar colaborarea cu Partidul Comunist era foarte strânsă.

Partidul Național Liberal – aripa Gheorghe Tătărescu îl avea ca președinte pe vechiul politician Vasile Țiroiu, *„democrat nesincer, mai mult brătienist decât tătărăscean, deși în ultima ședință a B.P.D.-ului și-a luat un angajament solemn că va respecta linia politică a Comitetului Central B.P.D. și va colabora în mod sincer cu partidele care fac parte din bloc”*¹⁴.

Blocul Partidelor Democratice reprezenta o alianță electorală a forțelor politice procomuniste la alegerile generale din anul 1946, din care făceau parte, pe lângă comuniști, social – democrați, Frontul Plugarilor, Partidul Național Liberal – aripa Gheorghe Tătărescu, Uniunea Patrioților, Partidul Național Țărănesc (ramura Anton Alexandrescu) și Comitetul Democrat Evreiesc.

Constantin Chele, care era și prefectul județului Putna, se afla și el la conducerea partidului, fiind caracterizat ca *„nesincer democrat”*¹⁵. Acesta era acuzat de faptul că, aflându-se sub influența lui Vasile Țiroiu, a înlocuit o serie de primari fără a cere avizul Consiliului Politic care l-a și avertizat să revină asupra deciziei de revocare a primarilor.

Partidul nu avea sediu propriu, consfăturile ținându-se pe la diferiți membri, în case particulare, iar numărul aderenților era de aproape zece mii de persoane.

Partidul Național Țărănesc – ramura Iuliu Maniu îl avea ca președinte în județ pe decanul Baroului Putna, avocatul Culiță Constantinescu. Alți fruntași țărăniști erau: Dumitru Neagu, zis Venin, profesorul Rotaru și avocatul Manoliu, vicepreședinte al

¹⁴ *Ibidem*, f. 29.

¹⁵ *Ibidem*.

Filialei Putna, „fire bolnăvicioasă, vechi politician, bun orator, energic”¹⁶.

Comuniștii semnalau faptul că în vara anului 1946 se intensificase propaganda țărănistă, prin răspândire de manifeste, știri alarmiste și demagogice.

Manifestele țărăniste erau tipărite la Panait Constantinidis, iar comuniștii pentru a împiedica răspândirea acestora, le răscumpărau de la patronul tipografiei pe un preț mai mare. Tipăriturile aveau următorul conținut: „*Români, nu uitați Patria, Coroana, Biserica, respectul proprietății, răsplata muncii - stimulent al producției, garanția progresului*”¹⁷.

Se afirma despre țărăniști că șefii acestora de sectoare primiseră ordine să împiedice cu orice preț pe reprezentanții partidelor democratice să participe la întruniri și chiar „*să se înarmeze și fiecare sector să strecoare în rândul Partidului Comunist anumiți informatori pentru a dejuca planurile acestora*”¹⁸.

În ziua de 21 iunie 1946, între țărăniști și comuniști au avut loc incidente violente, trăgându-se focuri de armă la Focșani, fără a fi însă nimeni rănit. În timpul nopții, orașul a fost împânzit cu manifeste ca: „*Jos Guvernul Petru Groza*” și „*Moarte comuniștilor*”¹⁹.

Numărul maniștilor din județ era estimat la 7.724 de persoane.

Partidul Național Liberal – Dinu Brătianu avea la Focșani ca președinte pe avocatul bucureștean Victor Dimitriu, iar Tineretul Liberal era condus de către inginerul Gheorghe Veniamin. Acesta din urmă desfășurase o vie activitate în județ, lansând un important stoc de manifeste politice prin care populația era îndemnată să reziste ideilor comuniste²⁰.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ *Ibidem*, f. 30.

¹⁸ *Ibidem*, f. 29.

¹⁹ *Ibidem*, f. 30.

²⁰ *Ibidem*.

O lună mai târziu, în urma unor rupturi apărute în partid, la conducerea Filialei Putna a ajuns Mișu Fotino, tot bucureștean și, bineînțeles, „reacționar, burghez, bancher și rentier”²¹ așa cum erau caracterizați toți inamicii politici ai noului regim. Mișu Fotino reușise, conform aprecierilor făcute de către comuniști, ca, „lucrând cu tact, să reunească cele două fracțiuni Brătieniste care se despărțiseră în ultimul timp, una în frunte cu avocatul Victor Dimitriu, fostul președinte al organizației iar una în frunte cu preotul Honoriu Filimon, care se certau de la șefie. Ultima fracțiune amenința că se va alipi Tătăărășcenilor. Mișu Fotino era antiguvernamental, antidemocrat, antisovietic și demagog. Vicepreședinte este Victor Dimitriu, antidemocratic, antisovietic, antiguvernamental, bun orator, demagog”²².

Preotul Honoriu Filimon, fost protoiereu, a rămas ca simplu membru în Comitet fiind caracterizat ca „perfid, incorigibil și periculos”²³, transformând casa parohială în loc de întâlnire a liberalilor.

Propaganda brătienistă era realizată de către tineri studenți care, îmbarcați în camioane, treceau prin sate intonând cântece naționaliste și împărțind manifeste prin care glorificau realizările liberalilor în trecut. Numărul membrilor era estimat la aproximativ 6.000 de persoane.

Politica comuniștilor de a-și infiltra elemente în rândurile partidelor istorice cu scopul atât pentru a le spiona mișcările, dar și pentru a provoca incidente în urma cărora sperau că acestea își vor pierde din popularitate, ia amploare.

Un exemplu elocvent este un raport întocmit de Secția locală comunistă cu privire la cele întâmplate la 4 august 1946, la Focșani:

„În ziua de Duminică 4 august 1946, a avut loc o întrunire în curtea D-lui Culiță Constantinescu, președintele organizației Maniste

²¹ *Ibidem*, f. 36.

²² *Ibidem*.

²³ *Ibidem*.

din Putna, la care au participat circa 70 de persoane. Au luat cuvântul Culiță Constantinescu, Prof. Rotaru, Mavrodin, Neagu Venin, Mihălcescu și alții, deși se aștepta sosirea în localitate a lui Mihalache, acesta nu a venit, rămânând să sosească cu ocazia întrunirii Tineretului Manist. S-a discutat lista candidaților la alegerile parlamentare. Respingându-se candidatura Prof. Rotaru și Mavrodin, o parte din tineretul manist și-au rupt cărțile de membri, de altfel cărțile de membri se împart fără nici o normă și fără adeziuni, afirmând că dâșii nu vor mai putea desfășura nici o activitate dacă pe listă nu figurează și numele lui Rotaru, conducătorul lor drag.

Cam în aceeași zi avea loc la Ateneul Popular Congresul Tineretului Progresist, am reușit să introducem câteva elemente necunoscute la întrunirea Manistă, având instrucțiuni de a nu provoca scandal ci, în momentul când tineretul va demonstra pe stradă strigând lozinci, aceștia să aplaude din mijlocul Maniștilor.

Unul dintre cetățeni cerând lui Culiță Constantinescu bani pentru înapoiere de la întrunire, Maniștii au văzut că au între dâșii străini și rupând scânduri din gard, au spart capul la unul din ei. Văzând că s-a început bătaia, au intervenit vreo 10 oameni de ai noștri, printre care 2 boxeuri profesioniști. Culiță Constantinescu s-a închis în casă iar cei care au putut scăpa au fugit sărind gardurile, rămânând numai cei mai curajoși să înfrunte primejdia. În timpul bătăii se mai striga totuși „Trăiască Maniu” așa cum reese din declarațiile date în fața Comisarului Șef al Siguranței Focșani. Ecoul acestei bătăi în oraș în cercurile neutrilor a făcut o foarte bună impresie, spunând că bine le-a făcut că prea își făceau de cap.

În cercurile Maniste, o parte care se desolidarizase și mai înainte de Maniu, i-a determinat să nu mai activeze deloc, dându-și seama că e o prostie să lupte pentru interesele boierilor, iar ei să iasă snopiți în bătaie. Cățiva, ca de exemplu unul anume Stănescu s-a prezentat la Social Democrați cerând înscrierea în acest partid, spunând că este sătul de programul lui Maniu și de asemenea s-ar

înscrie la comuniști dacă acesta ar fi posibil. În cercurile rămase credincioase lui Maniu s-a luat hotărârea de a se revanșa, amenințând cu moartea pe conducătorii Partidului Comunist. În după amiaza aceleiași zile, avocatul Neagu Venin a plecat la București probabil pentru a reclama forurilor competente.

A doua zi, prefectul Chele discutând cu secretarul Partidului Comunist a luat apărarea Maniștilor, iar secretarul Partidului Comunist i-a răspuns că P.C.R. nu are nici un amestec în acest incident și că îl surprinde faptul că un Prefect Democrat încearcă să acuze Partidul Comunist, amintindu-i că atunci când Comuniștii erau schingiuiți, împușcați sau închiși în lagăre și închisori, nici Dl. Maniu și nici Domnia Sa „Prefect Chele” nu au găsit de cuviință să ia apărarea acestora”²⁴.

Tot în acea lună, comuniștii erau îngrijorați de starea de spirit a oamenilor din județ, aflați la limita supraviețuirii, din cauza recoltei proaste, distrusă de secetă.

Porumbul, aliment principal pentru țăranii vrânceni, ajunsese să fie vândut cu 450.000 lei sacul, iar în unele sate din regiunea montană chiar cu 6.000 sau 7.000 lei pe kilogram.

Locuitorii satelor ajunseseră să se hrănească cu terci sau cu fructe crude, ceea ce a dus la o epidemie de dezinterie de proporții. Mai mult, lipsurile făcuseră ca o parte din oameni să se dedea la furturi și tâlhării.

În comunele Bâlca și Coțofenești toate vitele fuseseră vândute, căci oamenii nu aveau cu ce să le hrănească, iar în comunele Bătinești și Țifești, zarzavaturile, păioasele și viile fuseseră distruse de grindină.

Starea jalnică a țăranimii era recunoscută de către comuniști, care însă aruncau o parte din vină pe liberali sau țăraniști: „Starea de spirit a sătenilor este foarte îngrijorătoare, căci intrigați de aceste

²⁴ Ibidem, f. 38 - 39.

lipsuri, li se mai infiltrează de către propagandiștii partidelor istorice că neajunsurile se datoresc numai guvernului”²⁵.

Munitorimea, cu toate că beneficia de salarii mai mari față de funcționari și avea avantaje de la sindicate și economate, era și ea nemulțumită, afirmând că scumpirea tuturor articolelor depășise cu mult salariile primite.

Comercianții și industriașii erau apăsați de impozitele foarte mari și sufereau din cauza lipsei de numerar de pe piață, singurii care trăiau puțin mai bine fiind liber profesioniști²⁶.

La 6 august 1946, în fața Băii „Aslan” din Focșani, un grup de studenți țărăniști au cântat următorul cântec:

„Trăiască Regele Mihai

*Un rege avem și pentru el
Vom sugruma orice mișel
Ce îndrăznește a nu striga
Ai tăi suntem, Măria Ta!*

*Un rege-avem, Arhanghel sfânt
Ce stăruiește-acest pământ
Din timp străbuni și glorioși
Așa cum astăzi nu mai sunt.*

*Doar el ne veghează
Pe aceste vremuri de necaz
Când strănepoții de Eroi
Se transformă în slugoi.*

²⁵ *Ibidem*, f. 40.

²⁶ *Ibidem*.

*Mihai, o, singurul avânt
Pe care îl are acest popor
Lovit de coade de topor
În tot ce are el mai sfânt.*

*În calea noastră-n viitor
Nu vrem Kolhoz, nici sindicat
Ci rege bun și luminat
Așa, ca-n lumea basmelor.*

*Să cârmuiască acest popor
Cu suflet bun și gând curat,
Să dăruiască tuturor
Pace și pământul cel furat.*

*Un rege avem, un nobil crai,
În jurul Lui să ne-adunăm
Și până la moarte să strigăm:
Trăiască Regele Mihai!"²⁷.*

În opinia comuniștilor, țărăniștii devin legionari, „căci se poate vedea că poezia are un pronunțat caracter legionar. În ceea ce privește persoana Regelui, o preamăresc numai de formă, înțelegând prin numele lui Mihai, patronul Gărzii de Fier, Arhanghelul Mihail”²⁸.

Cât despre legionari, organizația comunistă locală avea informații, neverificate, conform cărora cei care nu-l susțineau pe Maniu se constituiseră într-o mișcare națională de rezistență. Unul din centrele acestei mișcări s-ar fi aflat în apropierea orașului Focșani, pe teritoriul județului Râmnicu – Sărat, în podgoriile satului Dălhăuți.

²⁷ *Ibidem*, f. 44 - 45.

²⁸ *Ibidem*, f. 45.

Activitatea legionarilor din județ era „cât se poate de camuflată. Fac ședințe sburătoare în plin centrul orașului, de cel mult trei membri. Instrucțiunile și cuvintele de ordine de dau din om în om. La Păunești, când unul din fruntașii Maniști locali a invitat pe foștii legionari să adere la Partidul lui Maniu, aceștia au răspuns că și Maniu era vândut francmasoneriei și că ei au fost și rămân legionari”²⁹.

La 13 septembrie 1946, comuniștii afirmau că la Focșani, partidele istorice, lăsând la o parte divergențele, au fuzionat. Împăcarea opoziției s-ar fi făcut în casa avocatului Topșa, din strada Aviator Muntenescu. Aici, liberalii, reprezentați de către dr. Pascu, Victor Dimitriu, avocatul Matei, preotul Honoriu Filimon și căpitanul Ropoțeanu, s-au întâlnit cu reprezentanții țărăniștilor, Culiță Constantinescu, preotul Graur, avocatul Dumitru Neagu și C. Constantinescu, „au îndemnat pe toți care erau prezenți a se uni, că este ultima posibilitate de a arăta străinătății că poporul român este în contra actualului regim”³⁰.

Cu toate acestea, evenimentele aveau să ia un alt curs. La alegerile din 19 noiembrie 1946, Blocul Partidelor Democratice, în urma unei campanii electorale bazate pe intimidări și abuzuri împotriva partidelor politice și nu în ultimul rând la adăpostul Armatei Roșii, a reușit să falsifice rezultatul scrutinului.

În urma falsificării alegerilor, Blocul Partidelor Democratice a obținut o majoritate zdrobitoare de 379 de mandate, Partidul Național Țărănesc – Iuliu Maniu, 32 de mandate, iar Partidul Național Liberal – Dinu Brătianu doar trei.

În anul următor, comuniștii și-au consolidat definitiv poziția prin desființarea partidelor istorice, iar la 30 decembrie 1947, regele Mihai a fost nevoit să abdice, lăsând astfel drum liber instaurării, în aceeași zi, a Republicii Populare Române.

²⁹ *Ibidem*, f. 50

³⁰ *Ibidem*, f. 59.